

Szandra, még harcol

[2011. május]

HÓ

Langyos esőkben járta a világot
Szandralány, s közben hóviharra vágyott.

Ő eltűnt, és én már nem is kerestem.
De megjelent a hó a vérerekben.
Idegeken kúszik a zúzmara.
Bokáig, térdig, combig, majd derékig,
vállig, a hajszálakat is megfesti végig,
s a szívkamrába bekopog a fagy.

A lány eltűnt, és engem betemet a hó.
Bénít, betegít, nem nekem való.

KÜLHONI ROKON

Bármit is mondott régen Szandra May,
Anyunak már nem barátja a tél.
Űl csak a gép előtt a hótól beteg.
Bánatba dermedt, sápadt idegen.

Aggodalomra nem lehet oka!
Mindig kerül valami vacsora.
A Malac sem maradt még szomjasan.
Miért hát, hogy annyira odavan?

Kattint, szomorú, kattint, nem beszél.
Nem vidámítja semmi gondolat.
Hiába kéri, sehova sem megy.
Lehúzza a redőnyt, ha süt a nap.

Inboxába gyűlnek a levelek.
Olvasható ott ok és okozat.
Anyunak most már nincsen gyereke.
Csak Pesten egy távoli rokona.

BÓJÁK

Tudjuk, hogy aki hisz, az üdvözl.
Tudjuk-e az üdv definícióját?
A félelem hiánya még nem az.
A félelem kihelyezi a bóját,
hogymély ottan a víz és ismeretlen.

A bóják védik az illúziókat.
Az időben utazhatsz ismeretlen,
kiválasztódhatsz mindig mind közül,
nem szorítod magadat ketrecekbe.
Ideákat rángatsz le az anyagba,
tartalmakat a szavak anyagába.
Az élet jele csak a fájdalom.
Havaznak rád a cseresznyevirágok.
Szélfúttá erdők hajlanak szívedben.
Nap melegét őrzik a sziklák akkor is,
ha rejtőznek éppen a fellegekben.
Ezt is, mint bármit, jól megmagyarázod.
De nem mondják a cseresznyevirágok:
célszerű-e így élni a világon?

MÉG HARCOL

Mondják, hogy harcol még.
A szervezet.
Megviseli a harc a szerveket.
A bordák mögött vergődik, kutat,
szertedobogja hímes álmait.
Megnyugodni nem akar ez.
A szív.

Hirtelen dőlt romba az épület.
Nem lehetett túl szilárd az alap.
A szeretőm már másra sem kacsint.
Barátom fintorogva megtagad.

Szandra, segíts! Gyógyíts, találj utat!
Ne mondd:
lapot neked sem osztanak.
Ne mondd: mocskos pakli,
a lapokon
ragadós mocsok az unalom.
S a legjobb kilátás a gyerekeknek,
hogy még fiatalon megöregednek.
Mert pénzt hoznak a biztos módszerek.

Az univerzum tágul, befogad
és kilök, amint szűkül a tudat.
Valahol mégis találjunk helyet.

Biztató, hogy még küzd a szervezet.

A NEMTUDÁS HOTEL

Maga nem tudja, mi van a halállal.
És nem tudja, milyen feküdni lent a földben.
Maga a szót féli, s az életet
doboznak véli, amit hordhat ölben.
Utálkozva néz, ha róla beszélek,
és rám kiált hangosan, hogyha félek
(gondolja, megnyugtat az ordítás).
Maga nem tudja, mi van a halállal,

s azt hiszi, hogy az élet bonviván.

Maga tehát mit sem tud a halálról,
hát hőssé lenni biztat, mintha volna
választott szándékunk a hősiesség,
s nem dobhatnánk el akár ma vagy holnap.
Maga himes napokat fűz fonálra,
s fél olykor, hogy a végzés megtalálja,
de nem kutatja, mi itt lent a dolga.
Maga tehát mit sem tud a halálról,
és azt hiszi: az élet primadonna.

Maga nem tudja, milyen a halál,
minek előszobája az öregség.
Fennhangon bölcsességről képzeleg,
amíg az idő szétszedi a testét.
Magának a költők hiába szólnak,
mert úgy véli, bolondok mindahányan,
kacagva sírnak egy festett dobozban.
Maga nem tudja, milyen a halál.
Újabb szerepet lát csak, új ruhát.

Imádkozom azért, hogy megbocsássam,
mert nem tudja, mit lel majd a halálban,
és mit sem sejt a gyászról, csak az önzés
hullat könnyet magával temetésen.
Hirdeti fennen, hogy az élet döntés,
és nem tudja, hogy halál az, egészen.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Kinde Annamária

Látó Szépirodalmi Folyóirat